

Jau geras penkias minutes ji stypso pakampy, skersakiuodama į duris kitoje gatvės pusėje. Nežino, ką daryti: ar žengti vidun dabar, ar sugrįžti rytoj, kamuojamai tos pačios abejonės.

Giliai įkvėpusi žengia žingsnį. Kerta gatvę veik nesidairydama į šalį, dar keli metrai šaligatviu, ir drebančia ranka stumteli duris.

Na štai, ji čia.

Jai pasiūlo prisėsti ant sofos laukiamajame, netrukus pakviesią.

Kol laukia, akys tyrinėja meno kūrinius ant sienų; nors tokie piešiniai retai kabinami muziejuose, juos pamato daugybė žmonių.

Tačiau savąjį matys tik ji, niekas kitas. Bent jau taip ji galvoja šią akimirką.

Po kelių minučių jai liepia eiti į kitą salę, šiek tiek mažesnę, tamsesnę...

Vos įėjusi pamato jį.

Jis guli ant stalo, labai didelis, toks didelis, kad užims visą nugaros plotą: jos drakonas.

Jai dar kartą pakartoja procedūros eigą: kiek laiko užtruks, kokią techniką naudos... ir, žinoma, perspėja: badant sveiką nugarą skauda, o jai skaudės nepalyginti smarkiau.

Kelias sekundes ji dvejoja.

Ne, nesitrauks.

Nusivelka marškinėlius ir kelnes, nusimeta liemenėlę ir pusuogė atsigula veidu žemyn, atidengdama nugarą, į kurią grauodu pažvelgti: visą ją išvagoję nudegimų randai.

„Pradėkime“, – išgirsta.

Jos kūnas įsitempia, ji stipriai užsimerkia ir, rodos, sugrįžta į praeitį, kai apsilankė pragare.

Tai buvo seniai, bet skausmas ir baimė apima kaskart pagalvojus apie tą dieną, to neįmanoma ištrinti iš atminties. Bėgant metams įsitikino, kad dalis prisiminimų visada skaudins, lyg tai būtų nutikę vakar.

Taip, dūris po dūrio, ant odos, ant kurios randai pasakoja istoriją, gimsta drakonas.

Kelias valandas ji blaškosi tarp dabarties ir praeities, kaip paukštis, skristi tolyn bijantis ne mažiau, nei kojomis paliesti žemę. Galų gale atsikelia ir pažvelgia į veidrodį.

Išties, jie čia, pirmieji jos drakono kontūrai. Raizgosi nugaros apačioje, ties sėdmenimis, o po poros dienų, kai piešinys bus baigtas, nusidrieks iki sprando.

Moteris atsidūsta ir nusišypso; pagaliau ji tam ryžosi.

Ji dar nežino, kad bus dienų, kai šis nebylus žvėris pakils iš miego, ir ji ne visada galės jį suvaldyti.

Nežino, kad tai ne ji tatuiruojasi drakoną ant nugaros, o drakoną pasirinko kūną, ant kurio atgimti.

* * *

Tai ir vėl pasikartojo.

Ką tik atsibudau krečiamas drebulio, širdis daužosi į šonkaulius, tarsi norėtų išsiveržti iš kūno, ir atrodo, kad krūtinę užgulęs dramblys.

Protarpiais kvėpuoti pasidaro nežmoniškai sunku, jei nepražiosiu burnos, galvoju, bemat uždusiu.

Gerai bent tai, kad dabar jau žinau, ką daryti. Man paaiškino pirmą dieną, kai čia atsidūriau, tiksliau, trečią dieną, nes pirmų dviejų nepamenu.

Turiu skaičiuoti nuo vieno iki dešimties, lėtai įkvėpdamas ir iškvėpdamas, taip mano kūnas palaipsniui nurims, širdis irgi, ir tas slegiantis dramblys atsitrauks.

Vienas, du, trys... įkvepiu ir iškvepiu.

Keturi, penki, šeši... įkvepiu, iškvepiu.

Septyni, aštuoni, devyni, dešimt, įkvepiu, iškvepiu...

Pradedu iš naujo.

Dar svarbu, kad pabudęs nepulčiau į paniką. Sakė, jog turiu stengtis prisiminti esąs saugioje vietoje, nesinervinti... kitaip pasikartos tai, kas įvyko pirmą naktį, kai atmerkęs akis iš baimės ėmiau rėkti.

Tad taip ir elgiuosi: bandau nepanikuoti, laukiu, kol akys
apsipras su prieblanda ir ims ryškėti aplink esantys daiktai.

Vienas, du, trys, įkvepiu, iškvepiu...

Keturi, penki... įkvepiu, iškvepiu...

Šeši, septyni...

Lyg ir suveikė. Man regis, nebedrebu, širdis plaka lėčiau, ir
dramblys, sėdėjęs ant krūtinės, nulipo.

Aš ramus.

* * *

Dabar, kai priepuolis praėjo, pradedu atpažinti garsus: žingsnius tolumoje, labai lėtus... it kas pasyviai vilktų kojas; balsus, kuždesius, žodžius, kurių nesuprantu; tylią raudą, o gal prislopintą skundą; tarpais tiesiog tylą ar vieną kitą riksmą... ir dar tūkstantį kitų garsų.

Vienas iš jų, beje, priklauso man, jis tūno mano galvoje ir pri-mena įkyrų švilpimą, kartais tokį stiprų, lyg adata durtų kiaurai ausis. Dieną šis garsas tai ateina, tai praeina, tačiau labiausiai kamuoja naktimis, kai viskas skendi tyloje.

Vienas, du, trys... įkvepiu ir...

Liaujuosi skaičiavęs, manau, šiam kartui gana. Taigi nurimęs ir susipratęs, kur esu, imu judinti galūnes; štai tada ir aplanko skausmas.

Pradedu nuo pirštų, lėtai suspaudžiu ir atpalaiduoju kumščius, pirmiau kairį, tada dešinį, galiausiai abu išsyk. Bandau pajudinti kaklą, skauda, labai skauda, bet nesiliauju, atsargiai pasuku galvą į vieną pusę, į kitą.

Tęsiu toliau.

Pajudinu kojas, pirmiau kairę, po to dešinę...

Staiga, mėgindamas sulenkti dešinę koją per kelį, suvokiu,
jog kažkieno ranka spaudžia šlaunį.

Vėl apima panika.

Ima krėsti drebulys.

Vėl jaučiu tą nelemtą dramblį.

Vienas, du, trys... įkvepiu, iškvepiu.

Keturi, penki, šeši... įkvepiu, iškvepiu.

Septyni, aštuoni, devyni...

* * *

Ištiesiu sulenktą koją, bet ranka manęs nepaleidžia.

Bandau prisiminti, kas vyksta, iš kur atsirado ta ranka, kodėl galvoje taip švilpia, kodėl esu šioje lovoje, kodėl kartais jaučiuosi kaip po vandeniu, lyg skęščiau...

Žvilgsnis nukrypsta į nedidelį laikrodį, kabantį priešais ant sienos, vieną iš tų, kurių skaičiai šviečia tamsoje. 2.14. Panašiai kaip praėjusiomis naktimis. Nors man sugirdė migdomųjų, neprabusdamas galiu išmiegoti veikiausiai vos tris keturias valandas.

Apskritai situacija po truputį gerėja: prabudęs nebešaukiu, nebeverkiu iš skausmo judindamas galūnes ir kaskart vis greičiau susivokiu, kur esu. Ai, o svarbiausia, žmonės vėl mato mane.

Atrodo, jog nuo tada, kai įvyko nelaimingas atsitikimas, nebegaliu tapti nematomas. Galbūt dėl to kaltas smūgis, kažką manyje pakeitęs, o gal tiesiog pasirodžiusios galios vėliau išnyksta? Guliu čia penkta diena, bet dar nė karto jos man nepakluso.

Pasistengsiu numigti bent valandėlę – vis šis tas.

Užsimerkiu.

Suskaičiuoju nuo vieno iki dešimties.

Létai kvépuuju.
Ranka toliau laiko mane už kojos.

* * *

Ranka su šimtu apyrankių

Kol kažkas nebenematomas bando iš naujo užmigti, maždaug už penkių kilometrų šešiaaukščiame daugiabutyje, mažame kambaryje, pabunda ranka, apkarstyta apyrankėmis. O kartu ir kūnas, kuriam toji ranka priklauso.

Penkta para ją kankina nemiga – nuo tada, kai įvyko nelaimė. Ji irgi geria migdomuosius, bet šie jos irgi neveikia. Naktimis pažadinta nerimo, ji slankioja po kambarį, vis stabtelėdama prie lango ir įsistebeilydama į dangų, juodą kaip ir jos sąžinė šiuo metu.

Jau penkios paros jai liejasi akyse, kaip tiršta migla jas užtraukė ašaros. Jau penkios paros ji rašo meilės laiškus, prasidedančius apmaudu ir pasibaigiančius neapykanta. Šie meilės laišškai turbūt niekada nepasieks adresato, įstrigs kažkur tarp šiukšlių dėžės ir užmaršties.

Jos žvilgsnis sustoja prie mobiliojo telefono, kuris jau daug savaičių tyli. Atidaro nuotraukų galeriją, bet turi slinkti per vaizdus kelis mėnesius atgal, kol randa tuos keletą dominančių.

Nusišypso. Pirmoje nuotraukoje užfiksuota jų trijulė paplūdimyje.

Antroje jis vienas, stovi tolumoje ir merkia jai akį.

Dar kita – naujesnė, daryta per paskutinį jo gimtadienį: jis taip stipriai pūtė į žvakutes, kad vos nenupūtė torto.

Štai ir ketvirta, ir penkta, ir dar viena, ir dar, ir dar, ir dar... Pirštui vis smarkiau braukiant per nuotraukas, pabyra susikauptos ašaros, apima pyktis, neviltis ir skausmas... nes pabaigoje visada skauda.

Ji nusviedžia telefoną, bando ištrinti praeitį, bet praeitis nepasiduoda.

Krenta ant lovos ir, įstrigusi tarp skausmo ir patalų, ryžtasi sprendimui, kurį priimti delsė kelias dienas.

* * *